

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

‘Οδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετάφρ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμ, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ὁ Τεθνεὺς Γαμβρός, ἐκ τοῦ βωσσικοῦ, μετάφρ. Ι. Π. Γεωργαντοπούλου (Συν. καὶ τέλος). — Αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ Σουλῆ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσχημοῦ καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

‘Ο ‘Ρενέ διετρώπησε διὰ χαλυβδίνης καρφίδος τὴν πλαγγόνα κατὰ τὴν καρδίαν. [Σελ. 105].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου].

‘Ο ‘Ρενέ ἐχάραζεν ἐπὶ ἐρυθροῦ χάρτου καθαλιστικούς τινας χαρακτῆρας. διεπέρασεν αὐτοὺς εἰς χαλυβδίνην καρφίδα καὶ δι’ αὐτῆς διετρώπησε τὴν πλαγγόνα κατὰ τὴν καρδίαν.

Παράδοξον! Εἰς τὸ χεῖλος τῆς γενομένης πληγῆς ἐφάνησαν σταγόνες αἵματος. Εἶτα ἔθεσε πῦρ εἰς τὸ χαρτίον.

Ἡ θερμότης τῆς καρφίδος ἀνέλυσε τὸν περὶ αὐτὴν κηρὸν καὶ ἐξήρανε τὰς σταγόνας τοῦ αἵματος.

— Οὕτω, εἶπεν ὁ ‘Ρενέ, διὰ τῆς ἰσχύος τῆς συμπαθείας, ὁ ἔρωσ σὰς θὰ διαπεράσῃ καὶ θὰ καύσῃ τὴν καρδίαν τῆς γυναικός, ἢν ἀγαπᾷτε

‘Ο Κοκονᾶς ἐγέλα ὑπὸ τὸν μύστακα χλευάζων τὰ γινόμενα. Ἄλλ’ ὁ Δελαμὺλ ἐρώμενος καὶ δεισιδαίμων ἠσθάνετο κρύον ἰδρώτα διαρρέοντα ἐκ τοῦ σώματός του.

— Καὶ ἤδη, εἶπεν ὁ ‘Ρενέ, θέσατε τὰ χεῖλη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς πλαγγόνος καὶ εἶπατε: «Μαργαρίτα, σὲ ἀγαπῶ. Ἐλθέ, Μαργαρίτα!»

‘Ο Δελαμὺλ ὑπήκουσε.

Κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ δευτέρου δωματίου ἠνεόχθη καὶ ἐλαφρὰ

βήματα ἠκούσθησαν προσεγγίζοντα. ‘Ο Κοκονᾶς περιέργος καὶ ἄπιστος διετρώπησε τὸ τῆς θύρας παραπέτασμα διὰ τοῦ ἐχειριδίου του καὶ προσαχρμόσας εἰς τὴν γενομένην ὀπὴν τὸ ὄμμα ἐρρηξέ κρηγὴν ἐκπλήξεως, εἰς ἣν δύο κραυγαὶ γυναικῶν ἀπήντησαν.

— Τί τρέχει; εἶπεν ὁ Δελαμὺλ.

— Ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ καὶ ἡ δέσποινα Μαργαρίτα εἶναι ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ Κοκονᾶς.

— Ἄπιστοι! εἶπεν ὁ ‘Ρενέ μετ’ αὐστηροῦ μειδιάματος. Ἀμφιβάλλετε πλέον περὶ τῆς ἰσχύος τῆς συμπαθείας;

‘Ο Δελαμὺλ ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος

ιδὼν τὴν βασίλισσαν τῆς Ναβάρρας Ἄλλ' ὁ Κοκονὰς μὴ ἀπολέσας τὴν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐτοιμότητά δοξαμὼν ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς Μαργαρίτας καὶ εἶπε:

— Δέσποινα! ταύτην τὴν στιγμήν κατ' ἐπίμονον αἵτησιν τοῦ φίλου μου Δελαμόλ, ὁ κύρ-Ρενέ προσεκάλει τὴν Ὑμετέραν σκιά. Μετ' ἐκπλήξεως βλέπω ὅτι ἡ Ὑμετέρα σκιά ἐφάνη συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τινος σώματος, ὅπερ μοι εἶναι προσφιλέστατον, καὶ τὸ ὅποιον συνιστᾷ εἰς τὸν φίλον μου. Σκιά τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς βασιλείας τῆς Ναβάρρας, εὐαρεστεῖσθε νὰ εἰπῇτε εἰς τὸ σῶμα τῆς συντρόφου σας νὰ μεταβῇ ἐκεῖθεν τοῦ παραπετάσματος;

Ἡ Μαργαρίτα ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ ἔνευσεν εἰς τὴν Ἑρρικέτταν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

— Δέσποινα, ἐξηκολούθησεν ὁ Κοκονὰς, ἡ σκιά τοῦ φίλου μου μὲ παρακαλεῖ νὰ σὰς εἶπω: Ὡραία σκιά, παρακαλέσατε τὸ σῶμά σας νὰ ἀγαπήσῃ ὀλίγον τι τὴν ψυχὴν τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ Δελαμόλ, ἥτις ὑφίσταται φοβερωτάτας βασάνους. Ψυχὴν καταδιωχθεῖσαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς φιλίας, ἥτις ἐβύθισε τρεῖς εἰς τὴν κοιλίαν της πολλοὺς δακτύλους σιδήρου. Ψυχὴν καίομένην εἰς τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν σας. Λάβετε λοιπὸν οἶκτον διὰ τὴν πτωχὴν ταύτην ψυχὴν, ἀγαπήσατε ὀλίγον ἐκεῖνον ὅστις ὑπῆρξέ ποτε ὁ ὠραῖος Δελαμόλ, καὶ ἂν στερεῖσθε φωνῆς, ἀποδείξατε αὐτὸ δι' ἐνὸς νεύματος, δι' ἐνὸς μειδιήματος. Ἡ ψυχὴ τοῦ φίλου μου εἶναι λίαν νοήμων καὶ θὰ ἐννοήσῃ ἁμέσως.

Ἡ Μαργαρίτα ταῦτα ἀκούσασα ἐξερράγη εἰς γέλωτας, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Κοκονὰς, ὅστις λαβὼν αὐτὴν ἐστράφη πρὸς τὸν Δελαμόλ καὶ εἶπε:

— Σκιά τοῦ φίλου μου, τρέξε ἐδῶ ἁμέσως.

Ὁ Δελαμόλ καίτοι καταπεπληγμένος ὑπήκουσεν, ὁ δὲ Κοκονὰς λαβὼν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκ τῶν ὀπισθεν προσήγγισεν αὐτὴν εἰς τὴν λευκὴν τῆς Μαργαρίτας χεῖρα. Τὰ χεῖλη τοῦ Δελαμόλ ἐκόλλησαν ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ Μαργαρίτα ἐξηκολούθει μειδιῶσα, ἀλλ' ἡ Ἑρρικέττα συνέσπασε τὰς ὀφρὺς νομίσασα ὅτι ὁ Κοκονὰς τὴν περιεφρόνει ὅπως ὑπηρετήσῃ τὸν ἔρωτα τοῦ φίλου του. Ὁ Δελαμόλ εἶδε τὸ συνοφρύωμα τῆς δουκίσσης καὶ ἐννοήσας τὸν κίνδυνον κατέλιπε τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας εἰς τὴν τοῦ Κοκονὰς καὶ δοξαμὼν ἔλαβε τὴν τῆς Ἑρρικέττας καὶ γονυπετήσας εἶπε:

— Ὡ ὠραιοτέρα καὶ μᾶλλον ἀξιολάτρευτος τῶν γυναικῶν! καὶ λέγω τῶν ζωντανῶν γυναικῶν καὶ οὐχὶ τῶν σκιῶν, προσέθετο ῥίψας μειδιῶν ἐν βλέμμα πρὸς τὴν Μαργαρίταν, ἐπιτρέψατε εἰς μίαν ψυχὴν ἀπηλλαγμένην τοῦ χυδαίου περικαλύμματος τῆς, νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀπουσίαν σώματος ἀπορροφηθέντος ὅλως ὑπὸ τῆς ὑλικῆς φιλίας. Ὁ κ. Κοκονὰς, ὃν βλέπετε, εἶναι ἀνὴρ ἀνδρεῖος καὶ γενναῖος, σώματος ὠραίου τὴν θέαν, ἀλλ' ὑποκειμένου εἰς ἀπώλειαν, ὡς πᾶν σῶμα. Καὶ ὅμως ὁ ἥρωας οὗτος, ὁ τὸσφ ἐυγλώττως ὀμιλῶν πρὸς μίαν σκιά, δὲν τολμᾷ νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς

μίαν ζῶσαν. Δι' αὐτὸ ἀπετάθη πρὸς τὴν σκιά τῆς βασιλείσσης, ἐμφορτίσας ἐμὲ νὰ εἶπω εἰς τὸ ὠραῖον σῶμά σας ὅτι καταθέτει εἰς τοὺς πόδας σας τὴν καρδίαν του καὶ τὴν ψυχὴν του, ὅτι ἐπικαλεῖται τὸν οἶκτόν σας, καὶ περιμένει ὅπως τὰ ῥοδόχροα δάκτυλά σας τὸν προσκαλέσωσι δι' ἐνὸς σημείου, καὶ ἡ ἀρμονικὴ φωνή σας εἴπῃ αὐτῷ τινὰς τῶν λόγων ἐκείνων, οἵτινες οὐδέποτε λησμονοῦνται. Ἄλλως τε μὲ παρεκάλεσεν ὅτι ἂν δὲν ἤθελον δυννηθῇ νὰ σὰς συγκινήσω ὑπὲρ αὐτοῦ, νὰ τὸν διατρυπῇσω δευτέραν ταύτην φοράν διὰ τοῦ ξίφους μου, οὗτινος ἡ αἰχμὴ εἶναι ἀληθὴς καὶ οὐχὶ σκιά, διότι δὲν δύναται νὰ ζήσῃ ἂν ὑμεῖς δὲν τῷ ἐπιτρέψῃτε νὰ ζῇ ἀποκλειστικῶς δι' ὑμᾶς.

Ἡ Ἑρρικέττα παρετήρησε τὸν Κοκονὰς ὅπως ἴδῃ κατὰ πόσον ἡ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου συνεφώνει πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Δελαμόλ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἠὲ χαριστήθη, διότι ἐρυθρά, ἀγωνιώσα, ἡττηθεῖσα, εἶπε μειδιῶσα πρὸς αὐτόν:

— Εἶναι ἀληθές;

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονὰς, γοητευθεὶς ὑπὸ τοῦ βλέμματός ἐκείνου καὶ φλεγόμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μαγνητικοῦ ῥευστοῦ, εἶναι ἀληθές! Ναί, κυρία, εἶναι ἀληθές, τὸ ὁμνῶ ἐπὶ τῆς ζωῆς σας καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου μου!

— Τότε, ἔλθετε! εἶπεν ἡ Ἑρρικέττα τείνας πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Ὁ Κοκονὰς ἔδραμε πρὸς τὴν δουκίσσαν, ἐνῶ ὁ Δελαμόλ δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη παρὰ τῇ Μαργαρίτᾳ.

Τότε ἐφάνη ὁ Ρενέ εἰς τὴν θύραν.

— Σιωπὴ! ἀνέκραξεν οὗτος, σιωπὴ!

Καὶ ἠκούσθη τριγμὸς κλειδὸς στρεφόμενης ἐν τῷ κλειθρῷ, καὶ θύρας ἀνοίγεισης.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ὑπερηφάνως, νομίζω ὅτι οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα ἂν ἔλθῃ ἐδῶ ὅταν ἡμεῖς ᾔμεῖς.

— Οὐδ' αὐτὴ ἡ βασιλομήτωρ; ἐπιθύρυσεν ὁ Ρενέ εἰς τὸ οὖς της.

Ἡ Μαργαρίτα ὤρμησε πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν σύρσας μεθ' ἑαυτῆς τὸν Δελαμόλ καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Ἑρρικέττης καὶ τοῦ Κοκονὰς.

Κ

ΑΙ ΜΑΥΡΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ.

Ἡ Αἰκατερίνα εἰσελθοῦσα ἔρριπεν ὑποπτον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ρενέ, προσκλίνοντος ἐνώπιόν της, καὶ...

— Ποῖος ἦτο ἐδῶ; ἠρώτησε.

— Ἑρασταί, εὐχαριστηθέντες, διότι τοῖς εἶπον ὅτι ἀγαπῶνται.

— Τώρα δὲ εἶναι κανεῖς;

— Οὐδεὶς, πλὴν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Εὐρες τὰς μαύρας ὀρνίθας;

— Εἶναι ἔτοιμα.

— Ὡ! νὰ μὴ εἶσαι Ἑβραῖος!

— Καὶ διατί; δέσποινα.

— Διὰ νὰ ἀναγινώσκῃς τὰ πολύτιμα βιβλία, τὰ ὅποια ἔγραψαν οἱ Ἑβραῖοι περὶ θυσιῶν. Διέταξα καὶ μοι μετέφρασαν αὐτὰ καὶ εἶδον ὅτι οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἐζήτουν τὰ προγινωσκὰ ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ ἥπατι,

ὡς οἱ Ῥωμαῖοι, ἀλλ' ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ εἰς τοὺς χαρακτῆρας, τοὺς ὁποίους ἐνεχάραζεν ἐν αὐτῷ ἡ πανίσχυρος χεὶρ τῆς εἰμαρμένης.

— Τὸ ἤκουσα καὶ ἐγὼ παρ' ἐνὸς γέροντος ῥαββίνου, φίλου μου.

— Ὑπάρχουσιν, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἐν αὐτῷ χαρακτῆρι τὸσφ καλῶς κεχαραγμένοι, ὥστε ἀναγινώσκει τις ἐν αὐτοῖς ὁλόκληρον προφητείαν. Ἀλλ' οἱ σοφοὶ τῶν Χαλδαίων συνίστων...

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Ρενέ, βλέπων ὅτι ἡ Αἰκατερίνα ἐδίσταζε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Συνίστων ὅπως τὸ πείραμα γίνεταί ἐπὶ ἀνθρωπίνων ἐγκεφάλων, καθ' ὅσον οὗτοι εἶναι μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι καὶ συμπαθοῦσι περισσότερο εἰς τὴν θέλησιν τοῦ συμβουλευομένου αὐτοῦ.

— Δυστυχῶς, ὡς ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἀγνοεῖ, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.

— Δύσκολον, τοῦλάχιστον, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἄν τὸ εἰζεύρομεν κατὰ τὴν νόκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου... ὁποῖαν πλουσίαν συλλογὴν θὰ εἶχομεν. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸν πρῶτον καταδικασθόμενον. Θὰ φροντίσω ἐγὼ. Ἐν τούτοις, ἄς περιορισθῶμεν εἰς τὸν κύκλον τοῦ δυνατοῦ. Ἡ αἵθουσα τῶν θυσιῶν εἶναι ἐτοιμὴ;

— Ναί, δέσποινα.

— Ἄς μεταβῶμεν ἐκεῖ.

Ὁ Ρενέ ἦναψε κηρίον παρσκευασμένον διὰ διαφόρων οὐσιῶν, καὶ ὠδήγησε τὴν Αἰκατερίναν εἰς τὴν μικρὰν τῶν θυσιῶν αἵθουσαν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐξελέξατο κοπτεράν μάχαιραν, ὁ δὲ Ρενέ ἔλαβε μίαν τῶν ἐκεῖ που δεδεμένων δύο ὀρνίθων.

— Καὶ πῶς θὰ πράξωμεν;

— Θὰ ἐρωτήσωμεν τὸ ἥπαρ τῆς μῖας, καὶ τὸν ἐγκέφαλον τῆς ἐτέρας. Ἄν τὰ δύο πειράματα δώσωσι τὰ αὐτὰ ἐξαγόμενα, δέον νὰ πιστεύσωμεν, καὶ μάλιστα ἂν ταῦτα συμφωνῶσι πρὸς τὰ προηγούμενα.

— Πόθεν θὰ ἀρχίσωμεν;

— Ἀπὸ τοῦ πειράματος τοῦ ἥπατος.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Ρενέ καὶ ἔδесе τὴν ὀρνίθα ὑπτίαν ἐπὶ τινος μικροῦ βωμοῦ.

Ἡ Αἰκατερίνα ἠνέφξε τὸ στῆθος της. Ἡ ὀρνίς ἔρρηξε τρεῖς κραυγὰς καὶ ἐξέπνευσε.

— Πάντοτε τρεῖς κραυγὰς! ἐπιθύρυσεν ἡ Αἰκατερίνα. Σημεῖον τριῶν θανάτων!... Καὶ ἠνέφξε τὸ σῶμα τῆς ὀρνίθου.

— Καὶ τὸ ἥπαρ κλίνει πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐξηκολούθησε λέγουσα, πάντοτε πρὸς τὰ ἀριστερά. Μετὰ τοὺς τρεῖς θανάτους ἡ ἀπώλεια τοῦ θρόνου! Ἀλλ' εἶναι φοβερόν!

— Ἄς ἴδωμεν, δέσποινα, ἂν τὰ σημεῖα τοῦ δευτέρου θύματος συμφωνήσωσι πρὸς ταῦτα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Ρενέ, ἀφῆρσεν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν νεκρὰν ὀρνίθα καὶ μετέθετο ὅπως λάβῃ τὴν ἐτέραν, ἥτις τρομάχασα ἐπέταξεν ἀνωθί τῆς κεφαλῆς τῇ καὶ ἔσβεσε τὸ εἰς χεῖρας τῆς Αἰκατερίνας μαγικὸν κηρίον.

—Τὸ βλέπεις, 'Ρενέ; εἶπεν αὕτη. Οὐ-
τω θὰ σθεσθῇ καὶ ἡ γενεά μας. Ἡ τοῦ
θανάτου πνὴθὴ θὰ τὴν ἐξαφανίσῃ ἀπὸ προ-
σώπου τῆς γῆς. Καὶ ὅμως ἔχω τρεῖς
υἱούς! τρεῖς υἱούς!... προσέθετο μετὰ
βαθέως ἄλγους.

—Ὁ 'Ρενέ λαβὼν τὸ κηρίον ἐπορεύθη εἰς
τὴν παρκακλειμένην αἰθουσάν ὅπως ἀνέψῃ
αὐτό. Ἐπανελθὼν δὲ εἶδε τὴν ὄρνιθα ὅτι
εἶχε κρύψει τὴν κεφαλὴν της ἐν τινι χωνίῳ.

—Τὴν φορὰν ταύτην, εἶπεν ἡ Αἰκατε-
ρίνα, θὰ ἀποφύγω τὰς κορυφάς, διότι θὰ
κόψω τὴν κεφαλὴν της δι' ἐνὸς καὶ μόνου
κτυπήματος.

—Ὁ 'Ρενέ λαβὼν ἔδεσε τὴν ὄρνιθα, καὶ
ἡ Αἰκατερίνα ἀπέκοψε πράγματι, ὡς εἶ-
χεν εἰπεῖ, τὴν κεφαλὴν της δι' ἐνὸς κτυ-
πήματος. Καὶ ὅμως ἐν τῇ τελευταίᾳ ἀγω-
νίᾳ, τὸ ῥάμφος τῆς ὄρνιθος ἠνεψύχθη τρεῖς
καὶ εἶτα ἔκλεισεν ὅπως μὴ ἀνοιχθῇ πλέον.

—Βλέπεις, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα τρο-
μάσσασα. Ἀντὶ τῶν τριῶν κορυφῶν, τρεῖς
στεναγμοί. Τρεῖς, πάντοτε τρεῖς! θὰ ἀ-
ποθάνωσι καὶ οἱ τρεῖς. Πάντα τὰ θύματα
τρεῖς θανάτους μοι ὑποδεικνύουσι. Ἀς ἴ-
δωμεν ἤδη τὰ σημεῖα τοῦ ἐγκεφάλου.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ Αἰκατερίνα ἠνέφω-
ξε μετὰ προσοχῆς τὸ κρανίον τῆς ὄρνιθος.

—Πάντοτε! ἀνέκραξε κρούσασα τὰς
δύο αὐτῆς χεῖρας. Πάντοτε! Καὶ τὴν φο-
ρὰν ταύτην τὸ προγνωστικὸν εἶναι καθα-
ρώτερον ἢ ἄλλοτε ποτε. Νά! παρατήρησε.

—Ὁ 'Ρενέ ἐπλησίασε.

—Τί στοιχεῖον εἶναι αὐτό; ἠρώτησεν
ἡ Αἰκατερίνα δεικνύουσα σημεῖον τι ἐπὶ
τοῦ ἐγκεφάλου.

—**Ε**, ἀπήντησεν ὁ 'Ρενέ.

—Καὶ ποσάκις ἐπικυαλαμβάνεται;

—Τετράκις.

—Αὐτὸ εἶναι. **Ἑρρῖκος Δ'**... ὦ!
ἐβρυχήθη ῥίψασα χαμαὶ τὴν μάχαιράν.
Ἡ γενεά μου εἶναι κατηραμένη καθὼς
καὶ ἐγώ... Θὰ βασιλεύσῃ! προσέθετο
μετὰ στεναγμοῦ ἀπελπισίας.

—Θὰ βασιλεύσῃ! ἐπανελάθεν ὁ 'Ρενέ.

Σκέψις τις διεφώτισεν αἰφνιδίως τὸ
πρόσωπον τῆς Αἰκατερίνας.

—'Ρενέ, εἶπε, δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι
ιατρός τις ἐκ Περουγίας ἐδηλητηρίασε διὰ
τινος μύρου τυτύχρονως τὴν θυγατέρα
του καὶ τὸν ἐραστὴν της;

—Ναί, δέσποινα.

—Καὶ ποῖος ἦτο ὁ ἐραστὴς ἐκεῖνος;

—Ὁ βασιλεὺς Λαδίσλαος.

—Ἄ! εἶναι ἀληθές. Γινώσκεις τὰς
λεπτομερείας τοῦ γεγονότος τούτου;

—Ἐχω ἀρχαῖον τι βιβλίον, ἐν ᾧ ἀνα-
φέρεται ἡ ἱστορία αὕτη.

—Ἐχει κλῶς. Ἀς μεταβῶμεν εἰς
τὴν ἄλλην αἰθουσάν διὰ νὰ μοὶ δώσης τὸ
βιβλίον αὐτό.

—Ἐχετε ἄλλας διαταγὰς νὰ μοὶ δώσητε
περὶ θυσιῶν; εἶπεν αὕτη ὁ 'Ρενέ ἀφοῦ ἐξῆλ-
θον καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

—Ὅχι. Εἶμαι ἤδη πεπεισμένη. Ἀς
περιμενῶμεν ἕως οὗ ἐπιτύχωμεν τὴν κε-
φαλὴν κατὰδικίου τινός, περὶ τῆς ὁποίας
θὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ δημίου κατὰ
τὴν ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως.

—Ὁ 'Ρενέ ὑπεκλίθη καὶ πορεύσας εἰς
τὴν βιβλιοθήκην ἔλαβε βιβλίον τι, ὅπερ
προσῆνεγκεν εἰς τὴν Αἰκατερίναν.

—Τί εἶναι αὐτό; εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ.
—«Περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν ἱεράκων
καὶ τῶν λοιπῶν θηρευτικῶν πτηνῶν».

—Ἄ! συγγνώμην, δέσποινα! ἡπατή-
θην. Τοῦτο εἶναι σύγγραμμα περὶ θηρευ-
τικῆς, συνταχθὲν ὑπὸ τινος σοφοῦ ἐκ
Λούκας, πρὸς χρῆσιν τοῦ διασήμεου Κας-
τρούτσιου Καστρακάνη. Ἦτο πλησίον
εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἦτο ὡς αὐτὸ δεδεμένον,
ὥστε ἡπατήθην! ἄλλως τε, εἶναι πολοτι-
μότερον βιβλίον, τοῦ ὁποίου τρία μόνον
ἀντίτυπα ὑπάρχουσι: τὸ ἐν ἐν τῇ βιβλιο-
θήκῃ τῆς Ἑνετίας, τὸ ἕτερον ἡγοράσθη
ὑπὸ τοῦ προπάππου σας Λαυρεντίου καὶ
προσηνέχθη ὑπὸ τοῦ Πέτρου τῶν Μεδίκων
εἰς τὸν βασιλέα Κάρολον τὸν Η', κατὰ
τὴν ἐκ τῆς Φλωρεντίας διάδοσίν του, καὶ
τὸ τρίτον, αὐτὸ τὸ ὅποιον βλέπετε.

—Σέβομαι αὐτό, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα,
ἐνεκα τῆς σπανιότητός του. Μὴ ἔχουσα
ὅμως αὐτοῦ ἀνάγκην σοὶ τὸ ἐπιστρέφω.

Καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν 'Ρενέ, λα-
βοῦσα δὲ τὸ ἕτερον, ἐκάθησε παρὰ τινὰ
τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ 'Ρενέ ἔθετο
τὸ μαγικὸν κηρίον, καὶ εἰς τὴν ὑποκύανον
αὐτοῦ φλόγα ἀνέγνω γραμμὰς τινὰς χα-
μηλῇ τῇ φωνῇ.

—Καλὰ, εἶπεν ἐπανακλείσασα τὸ βι-
βλίον. Ἰδοὺ ὅ, τι ἤθελον νὰ μάθω.

Καὶ ἡγέρθη ἀφήσασα αὐτὸ ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης.

—Εἰπέ μοι τώρα, εἶπε μετὰ τινὰς σιγ-
μὰς σιγῆς, ἔκαμες κανὲν φίλτρον δι' αὐτήν;

—Διὰ ποῖαν;

—Διὰ τὴν Σώβην;

—Ποτέ!

—Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ
μέσον μαγεῖα, διότι τὴν ἀγαπᾷ ὡς τρελλός.

—Ποῖος;

—Αὐτὸς ὁ κατηραμένος Ἑρρῖκος. Αὐ-
τὸς ὁ ὁποῖος θὰ διαδεχθῇ τοὺς τρεῖς υἱούς
μου. Αὐτὸς τὸν ὁποῖον θὰ ὀνομάσωσιν
Ἑρρῖκος Δ', καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι υἱὸς τῆς
Ἰωάννας Ἀλδρέτ.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα συνώδευσε τοὺς λό-
γους τούτους διὰ στεναγμοῦ, ὅστις ἔκαμε
τὸν 'Ρενέ νὰ φρικιάσῃ ἐνθυμηθέντα τὰ
περίφημα χειρόκτια, ἅτινα τῇ διαταγῇ
τῆς Αἰκατερίνας παρεσκέυσε διὰ τὴν βα-
σίλισσαν τῆς Ναβάρρας.

—Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πηγαίνῃ εἰς αὐ-
τήν; εἶπεν ὁ 'Ρενέ.

—Ἐξακολουθεῖ.

—Καὶ ὅμως ἐνόμιζον ὅτι ὁ βασιλεὺς
τῆς Ναβάρρας εἶναι τώρα ἀφωσιωμένος
εἰς τὴν σύζυγόν του.

—Κωμῳδία. 'Ρενέ, κωμῳδία! Ἀγνοῶ
πρὸς ποῖον σκοπὸν, ἀλλὰ πάντες συνεννο-
οῦνται διὰ νὰ με ἀπατώσι. Καὶ αὕτη ἡ
θυγάτηρ μου ἡ Μαργαρίτα ἐκηρύχθη κατ'
ἐμοῦ. Ἴσως καὶ αὕτη ἐλπίζει εἰς τὸν θά-
νατον τῶν ἀδελφῶν της διὰ νὰ γείνῃ βα-
σίλισσα τῆς Γαλλίας.

—Ἴσως, εἶπεν ὁ 'Ρενέ ῥεμβώδης.

—Ἀς ἴδωμεν, εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ
καὶ ἐβάδιζε πρὸς τὴν θύραν, προπορευο-

μένου τοῦ 'Ρενέ, μεθ' οὗ εἰσῆλθεν εἰς τὸ
ἐργαστήριον τοῦ μυρεψοῦ.

—Μοὶ ὑπεσχέθης 'Ρενέ, εἶπεν αὐτῷ ἡ
βασιλομήτωρ, νὰ μοὶ δώσης νέα τινὰ μῦρα
διὰ τὰ χεῖλη μου καὶ τὰς χεῖρας. Ὁ χει-
μὼν ἦλθε καὶ εἰςέυρεις ὅτι ἔχω τὸ δέρμα
λίαν λεπτόν.

—Παρεσκέυασα ἤδη αὐτά, δέσποινα,
καὶ θὰ σὰς τὰ φέρω αὔριον.

—Αὔριον τὸ ἐσπέρας μετὰ τὰς ἐννέα ἢ
τὰς δέκα, διότι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν θὰ
προσευχηθῶ. Ἀλλά, ἡ κυρία Σώβη ἔχει
ὥραιās χεῖρας καὶ ὥραια χεῖλη, προσέθετο
ἀδιαφόρως. Ποῖαν ζύμην μεταχειρίζεται;

—Διὰ τὰς χεῖράς της ζύμην τοῦ ἡλιο-
τροπίου, καὶ διὰ τὰ χεῖλη της θὰ μετα-
χειρισθῇ νέον τι μῦρον, τὸ ὅποιον ἐφεύρον
ἐσχάτως, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ φέρω αὔ-
ριον μίαν πυξίδα καὶ εἰς τὴν Ὑμετέραν
Μεγαλειότητα.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔμεινε στιγμὰς τινὰς
σκεπτική.

—Ἄλλως τε, εἶπεν οἰοῦντι ἀπαντῶσα
εἰς τὴν ἐνδόμυχον σκέψιν της, εἶναι ὥραιον
πλάσμα, ὅθεν καὶ οὐδὲν τὸ παραδόξον ἂν
ὁ Βεαρνὸς ἐρᾷται αὐτῆς.

—Καὶ πρὸ πάντων ἀφωσιωμένη εἰς
τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὡς πιστεύω
τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ 'Ρενέ.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐμειδίασεν ἀνυψώσασα
τοὺς ὤμους.

—Ὅταν γυνὴ τις ἀγαπᾷ, εἶπε, μόνον
εἰς τὸν ἐραστὴν της εἶναι ἀφωσιωμένη!
Ἀλλά, δεῖξέ μοι τὸ νέον μῦρον, τὸ ὅποιον
θὰ κάμῃ τὰ χεῖλη της δροσερώτερα καὶ
ροδινώτερα ἔτι.

—Ὁ 'Ρενέ ἔδειξεν εἰς τὴν Αἰκατερίναν ἑξ
μικρὰς ἀργυρᾶς πυξίδας στρογγύλας καὶ
ὁμοίας καθ' ὅλα πρὸς ἀλλήλας, ἃς εἶχε
τοποθετημένας κατὰ σειράν, τὴν μίαν παρὰ
τὴν ἄλλην.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον φίλτρον, ὅπερ
μοὶ ἐζήτησεν. Εἶναι δὲ ἀληθές ὅτι τὸ πα-
ρεσκέυασα ἐπίτηδες δι' αὐτήν, διότι ἔχει
τὰ χεῖλη λίαν λεπτὰ καὶ τρυφερά, ὥστε
καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀνεμος διασχίζουσιν
αὐτὰ ἐπίσης.

Ἡ Αἰκατερίνα ἠνέφωξε μίαν τῶν πυξίδων
καὶ εἶδεν ἐν αὐτῇ ζύμην ἐρυθρόχρουν θελ-
κτικωτάτην.

—'Ρενέ, εἶπε, δός μοι ζύμην διὰ τὰς
χεῖράς μου, θὰ τὴν πάρω τώρα.

—Ὁ 'Ρενέ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ κηρίου
μεταβάς εἰς ἕτερον δωματίον, ὅπως φέρῃ
τὴν αἰτηθεῖσαν ζύμην, ἀλλὰ δὲν διέλαθεν
αὐτὸν ὅτι ἡ Αἰκατερίνα διὰ ταχείας κι-
νήσεως ἤρπασε μίαν τῶν ἑξ πυξίδων καὶ
ἔκρυψεν αὐτήν ὑπὸ τὸν μανδύαν της Προσ-
ποιηθεὶς ὅμως ὅτι οὐδὲν ἐνόησεν, προσέφε-
ρεν αὐτῇ τὴν ζητηθεῖσαν ζύμην ἐντὸς μικροῦ
σακκιδίου, κεντημένου διὰ κρίνων, εἰπὼν:

—Ἰδοὺ, δέσποινα!

—Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς σιωπῆς, προσέθετο:

—Μὴ φέρῃς τὸ μῦρον αὐτὸ εἰς τὴν
Σώβην ἢ μετὰ ὁκτῶ ἢ δέκα ἡμέρας. Θέλω
νὰ τὸ δοκιμάσω ἐγὼ πρῶτον.

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

—Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐπιθυμεῖ

νὰ τὴν συνοδεύσω ; ἠρώτησεν ὁ 'Ρενέ.

— Ἀχρι τῆς ἄκρας τῆς γεφύρας μόνον. Ἐκεῖ μὲ περιμένουσιν οἱ εὐπατρίδαι μου μετὰ τοῦ φορέου.

Καὶ πράγματι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ *De la Barillerie* τέσσαρες εὐπατρίδαι ἔφιπποι καὶ ἔν φορέον ἄνευ ἐμβλημαμάτων περιέμενον τὴν Αἰκατερίναν.

Ὁ 'Ρενέ ἐπανελθὼν ἔσπευσε νὰ μετρήσῃ τὰς πυξίδας του. Ἐλεγε δὲ μία.

ΚΑ.

ΤΑ ΔΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΩΒΗΣ.

Ἡ Αἰκατερίνα δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ. Ὁ 'Ερρίκος εἶχεν ἐπαναλάβει τὰς πρῶν ἑξέεις του, καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν μετέβαινε παρὰ τῇ κυρίᾳ Σώβῃ. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἔπραττε τοῦτο μεθ' ὅσης ἡδύνατο μυστικότητος, ἀλλὰ βαθμυδὼν ἀπώλεσε τὴν δυσπιστίαν, παρέλειψε τὰς προφυλάξεις καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ Αἰκατερίνα εὐκόλως ἐπέστη ὅτι ἡ Μαργαρίτα ἦτο μόνον ὀνόματι βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας.

Τὴν ἐπιούσαν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ 'Ρενέ σκηνῶν, ἃς διηγῆθαι ἀνωτέρω, ἡ κυρία Σώβη καθήμεν ἔν τῷ κοιτῶνί τῆς ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου διηγείτο εἰς τὸν 'Ερρίκον τοὺς φόβους τῆς, ἀναρρέουσα αὐτῷ ὡς ἀποδείξιν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς τῆς τὴν περίφημον νύκτα μετὰ τὴν τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου, καθ' ἣν ὁ 'Ερρίκος διενυκτέρευεν ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς συζύγου του.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐξέφραζεν αὐτῇ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἡ κυρία Σώβη ἦτο θελκτικωτάτη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐν τῇ νυκτικῇ ἐκ βαττίστας περιβολῆς τῆς, ὁ δὲ 'Ερρίκος λίαν εὐγνώμων.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ 'Ερρίκος ἦτο ἀληθῶς ἐρωτευμένος κατέστη ῥεμβώδης. Ἡ δὲ κυρία Σώβη, ἥτις οὐχ ἦσσαν ἤρατο αὐτοῦ τὸν παρετῆρει προσεκτικῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως ἀνακαλύψῃ μὴ τυχὸν οἱ λόγοι του δὲν συνεφώνουν πρὸς τὰ αἰσθηματὰ του.

— Ἀς ἴδωμεν, 'Ερρίκε, ἔλεγεν, ἔσο εὐλικρινής. Τὴν νύκτα ἐκείνην, ἣν διῆλθες ἐν τῷ τιμωνίῳ τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας ἔχων παρὰ τοὺς πόδας σου τὸν κ. Δελαμόλ, δὲν δυσηρεστεῖς, διότι ὁ εὐπατρίδης ἐκεῖνος εὐρίσκετο ἐκεῖ μετὰξὺ σοῦ καὶ τοῦ κοιτῶνος τῆς βασιλίσσης ;

— Δυσηρεστούμην, πράγματι, φίλη μου, ἀπήντησεν ὁ 'Ερρίκος, διότι διὰ τοῦ κοιτῶνος ἐκεῖνου ὤφειλον ἀπολύτως νὰ διέλθω ὅπως φθάσω ἐδῶ, ὅπου τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρίσκομαι τόσον καλὰ καὶ τόσον εὐτυχής.

Ἡ κυρία Σώβη ἐμειδίασε.

— Καὶ μετὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, δὲν εἰσῆλθες ἐκεῖ πλέον ;

— Ποσάκις θέλεις νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ ;

— Καὶ δὲν θὰ εἰσέλθης ποτὲ χωρὶς νὰ μοὶ τὸ εἰπῇς ;

— Ποτέ ;

— Ὁμνύεις ;

— Θὰ ὤμνουν βεβαίως, ἂν ἤμην ἔτι Οὐγονόττος. Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ, τί ;

— Ἀλλ' ἡ καθολικὴ θρησκεία, ἥς τὰ δόγματα διδάσκειται νῦν, μοὶ ἀπαγορεύει τοὺς ὄρκους.

— Γασκῶνε ! εἶπεν ἡ κυρία Σώβη κινουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλὰ, καὶ σὺ Καρλόττα, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος, ἂν σὲ ἠρώτων θὰ ἀπῆντας εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου ;

— Ἀναμφιβόλως, διότι ἐγὼ οὐδὲν ἔχω νὰ κρύψω ἀπὸ σοῦ.

— Τότε, διατὶ μετὰ τὴν πρὸ τῶν γάμων μου ἀπελπιστικὴν σου ἀντίστασιν, κατέστης αἰφνῆς ἡσσαν σκληρὰ δι' ἐμέ, τὸν ἀδελφίον Βαερνόν, τὸν γελοῖον ἐπαρχιώτην, τὸν πτωχὸν ἡγεμόνα ; . . .

— Ζητεῖς παρ' ἐμοῦ, 'Ερρίκε, τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, ἣν ἀπὸ τρισχιλίων ἡδὴ ἐτῶν ζητοῦσιν οἱ φιλόσοφοι πάντων τῶν ἐθνῶν ! Μὴ ἐρώτα ποτὲ γυναῖκά τινα διατὶ σὲ ἀγαπᾷ, ἀρκούμενος νὰ τὴν ἐρωτᾷς ἂν σὲ ἀγαπᾷ.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν, Καρλόττα ;

— Σὲ ἀγαπῶ, ἀπήντησεν αὐτὴ διὰ θελκτικωτάτου μειδιήματος, καὶ τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— Ἀφοῦ μὲ ἀγαπᾷς, εἰμαι ὁ εὐτυχέστερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, οὐδὲν δὲ ἄλλο ζητῶ. Ἀλλὰ, εἰπέ μοι, φίλη μου, δὲν σὲ ὤθησε τὸ πρῶτον ἡ Αἰκατερίνα εἰς τὸ νὰ μὲ ἀγαπήσῃς ;

— 'Ερρίκε, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, ὁμῖλει σιγά, ὅταν ὁμιλῇς περὶ τῆς βασιλομήτορος.

— Ὡ ! εἶπεν ὁ 'Ερρίκος μετὰ τόσης νωχελείας καὶ ἐμπιστοσύνης, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Σώβη ἠπατήθη, ἄλλοτε ναί, ὤφειλον νὰ δυσπιστῶ πρὸς αὐτήν, τὴν ἀγαθὴν μητέρα, διότι δὲν τὰ εἶχομεν καλὰ, ἀλλὰ τώρα ὅτε εἰμαι ὁ σύζυγος τῆς θυγατρὸς τῆς . . .

— Ὁ σύζυγος τῆς δεσποίνης Μαργαρίτας ! εἶπεν ἡ κυρία Σώβη γενομένη καταπόρφυρος ἐκ τῆς ζηλοτυπίας.

— Ὁμῖλει καὶ σὺ τώρα σιγά, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος. Τώρα, ὅτε εἰμαι ὁ σύζυγος τῆς θυγατρὸς τῆς, εἴμεθα οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Τί ἀπῆλθον ; Νὰ γείνω, καθ' ὃ φαίνεται, καθολικός. Ἰδοὺ δέ, χάρις εἰς τὴν μεσολάβησιν τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου, ἔγινε. Τώρα ζῶμεν οἰκογενειακῶς, ὡς καλοὶ ἀδελφοί, ὡς καλοὶ χριστιανοί.

— Καὶ ἡ βασιλίσσα Μαργαρίτα ;

— Ἡ βασιλίσσα Μαργαρίτα εἶναι ὁ συνδῶν πάντας ἡμᾶς δεσμός.

— Ἀλλὰ, ἂν ἀληθεύσιν ὅσα μοῦ εἶπες, 'Ερρίκε, ὁ δεσμός οὗτος εἶναι κατὰ συνθήκην, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι εὐκόλον νὰ διαρραγῇ, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐπανάπαύσαι εἰς αὐτόν.

— Καὶ ὅμως ἀπὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν ἐπανάπαύομαι.

— Τότε, 'Ερρίκε, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, μὲ ἠπάτησας, καὶ ἡ δέσποινα Μαργαρίτα εἶναι πράγματι σύζυγός σου.

Ὁ 'Ερρίκος ἐμειδίασεν.

— Ὡ ! 'Ερρίκε, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, αὐτὰ τὰ μειδιάματα μὲ ἀπελπίζουσιν. Ἀλλ' εἶναι ὥρα νὰ ἀναπαυθῶ, διότι αὔριον λίαν πρῶτὴ εἰμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς βασιλομήτορος.

— Λοιπὸν μὲ διώκεις ;

— 'Ερρίκε, εἰμαι μελαγχολικὴ, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀδεξία βλέπων με δὲ τοιαύτην θὰ παύσῃς νὰ μὲ ἀγαπᾷς. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶναι καλλίτερον νὰ ἀποσυρθῇς.

— Ἔστω, ἀποσύρομαι ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἀλλὰ, δὲν θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ παρασταθῶ τοῦλάχιστον εἰς τὴν νυκτερινὴν σου κόμμωσιν ;

— Ἀλλὰ, ἂν παραμείνης, δὲν θὰ ἀναγκάσῃς τὴν βασιλίσσαν Μαργαρίταν νὰ περιμένῃ ;

— Καρλόττα, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος σκυθρωπάσας, δὲν ἐσυμφωνήσαμεν νὰ μὴ ἀναφέρωμεν ποτὲ τὸ ὄνομα τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας. Καὶ ὅμως τὴν ἐσπέραν ταύτην μόνον περὶ αὐτῆς νομίζω ὁμιλοῦμεν. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀρχισε τὴν κόμμωσίν σου, καὶ ἃς μὴ ὁμιλῶμεν πολιτικά.

Ἡ Καρλόττα ὑπήκουσε. Καθίσασα δὲ εἰς τὸ καλλυντήριόν τῆς ἤρξατο διευθετοῦσα τὰ τῆς κομμώσεώς τῆς ἐργαλεῖα, ἐνῶ ὁ 'Ερρίκος πλησιάζας τὴν ἔδραν τοῦ τὴν παρετῆρει περιέργως.

— Καὶ τί περιέχει, ἠρώτησε, τὸ θελκτικώτατον αὐτὸ ἀργυροῦν πυξίδιον, τοῦ ὁποῦ τοῦ κάλυμμα εἶναι πληρὲς γλυφῶν ;

— Ὡ ! αὐτὸ μοὶ τὸ ἔστειλεν ὁ 'Ρενέ. Εἶναι τὸ περίφημον φύραμα, τὸ ὁποῖον μοὶ ὑπεσχέθη πρὸ πολλοῦ, ὅπως καταστήσω γλυκυτέρα ἔτι τὰ χεῖλη, τὰ ὅποια ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει κάποτε τὴν καλωσύνην νὰ εὐρίσκῃ ἀρκούντως γλυκά.

Ὁ 'Ερρίκος ὅπως ἐπιδοκιμάσῃ τὰ λεχθέντα, προσήρμωσε τὰ χεῖλη του πρὸς τὰ τῆς νεαρᾶς γυναίκης. Ἐνῶ αὕτη φαιδρότερα βαθμυδὼν καθισταμένη ἔβλεπεν ἐν τῷ κατόπτρῳ τῆς.

Ἡ Καρλόττα ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ τὸ πυξίδιον.

— Κάποιος κτυπᾷ τὴν θύραν, δέσποινα, εἶπεν ἡ Δαριόλη ἐγείρασα τὸ παραπέτασμα.

— Ἰδὲ ποῖος κτυπᾷ, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη ἀνησυχῶς, καὶ ἔλα νὰ μοῦ εἰπῇς.

Ὁ 'Ερρίκος ἠγέρθη ὅπως ἀποσυρθῇ ἐν τῷ εὐκτηρίῳ, ὅτε ἡ Δαριόλη ἐπανελθοῦσα εἶπε :

— Δέσποινα, εἶναι ὁ 'Ρενέ ὁ μυρεψός.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσας ὁ 'Ερρίκος συνέσπασε τὰς ὀφρὺς καὶ ἔδηξε τὰ χεῖλη.

— Θέλεις νὰ τὸν ἀποπέμψω ; εἶπεν ἡ Καρλόττα.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος. Ὁ 'Ρενέ δὲν κάμνει τι, ἂν δὲν σκεφθῇ πρῶτον καλῶς. Πρέπει δὲ νὰ ἔχῃ σπουδαῖον λόγον ὅπως ἔλθῃ ἐδῶ.

— Τότε θέλεις νὰ κρυβῇς ;

— Ὁχι, ὁ 'Ρενέ εἰςζύρει ὅτι εἰμαι ἐδῶ.

— Ἀλλὰ δὲν δυσηρεστεῖσαι βλέπων αὐτόν ;

— Ἐγὼ ! εἶπεν ὁ 'Ερρίκος καταστείλας δι' ὑπερτάτης προσπάθειας τὴν συγκίνησιν του. Εἴμεθα ἀληθῶς δυσηρεστημένοι, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς νυκτὸς τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου εἴμεθα καλοὶ φίλοι.

— Εἰσαξέ τον, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη εἰς τὴν Δαριόλην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ 'Ρενέ εἰσῆλθε, καὶ τὸ βλέμμα του διέτρεξεν ἀστραπηδὼν ὅλον τὸν κοιτῶνα.

Ἡ κυρία Σώβη ἐκάθητο ἐνώπιον τοῦ καλλυντηρίου της, ἐν πλήρει φωτί.

Ὁ Ἑρρίκος εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου θέσιν του, ἐν τῇ σκιᾷ.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ῥενέ, μετὰ τινος ἀστειότητος πλήρους σεβασμοῦ. Ἦλθον νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην.

— Καὶ διατί; εἶπεν ἡ Καρλόττα.

— Διότι πρὸ πολλοῦ σὰς ὑπεσχέθην νὰ ἐργασθῶ διὰ τὰ ὠραία αὐτὰ χεῖλη, καί...

— Καὶ μόνον σήμερον, ἐξετελέσατε τὴν ὑπόσχεσίν σας... Δὲν εἶναι δι' αὐτό; εἶπεν ἡ Καρλόττα.

— Καὶ μόνον σήμερον!...

— Ναί, σήμερον, ἡ μάλλον ταύτην τὴν ἐσπέραν ἔλαβον τὸ πυξίδιον, τὸ ὅποιον μοι ἐστείλατε.

— Ἀ! πράγματι, εἶπεν ὁ Ῥενέ ῥίψας παραδόξον βλέμμα ἐπὶ τῆς πυξίδος, ἥτις ἦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης, καθ' ὅλα ὁμοία πρὸς ἐκείνας τὰς ὁποίας αὐτὸς εἶχε. Καὶ τὴν μετεχειρίσθητε;

— Ὅχι, ἀκόμη. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἤτοιμαζόμην νὰ τὴν μεταχειρισθῶ.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ῥενέ κατέστη ῥεμβώδες, ὅπερ δὲν διέφυγε τὴν ὀξυδερκεῖαν τοῦ Ἑρρίκου.

— Καὶ λοιπόν, Ῥενέ, εἶπεν οὗτος, τί ἔχετε;

— Τίποτε, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ μυρεψός. Ἐπερίμενα ὅπως ἡ Ὑμετέρη Μεγαλειότης μοι ἀποτείνει τὸν λόγον πρὶν ἢ ἀποχαιρετίσω τὴν κυρίαν βαρόνην.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μειδιῶν, καὶ ἔχετε ἀνάγκη νὰ σὰς ὁμιλήσω ὅπως μάθετε ὅτι σὰς βλέπω πάντοτε εὐχαρίστως;

Ὁ Ῥενέ παρετήρησε περὶ αὐτόν, περιῆλθε τὸν κοιτῶνα, ὥσπερ ἤθελε νὰ βολιδοσκοπήσῃ διὰ τε τοῦ βλέμματος καὶ τῶν ὤτων τὰς τε θύρας καὶ τὰ παραπετάσματα, εἶτα στὰς καὶ περιβάλλον διὰ τοῦ βλέμματος ἀμφοτέρους, τὸν τε Ἑρρίκον καὶ τὴν κυρίαν Σώβην, εἶπε:

— Δὲν τὸ εἰζέυρον.

Ὁ Ἑρρίκος ἐννοήσας ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκτακτόν τι συνέβαινε καὶ πάλη τις συνεκροτεῖτο ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Φλωρεντινοῦ, εἶπεν αὐτῷ:

— Καὶ πῶς εἰς ταύτην τὴν ὥραν ἐδῶ, Ῥενέ;

— Μὴ ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ δυσχερεστῶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα; εἶπεν ὁ μυρεψός.

— Ὅχι· ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ μάθω καὶ τι. Εἰζεύρετε ὅτι εἶμαι ἐδῶ;

— Ἦμην βέβαιος, Μεγαλειότατε.

— Τότε λοιπόν μὲ ἐζητεῖτε;

— Τοῦλάχιστον θεωρῶ εὐτύχημα ὅτι σὰς εὔρον.

— Καὶ ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῇτέ τι;

— Ἰσως.

Ἡ Καρλόττα ἠρρυθρίασε φοβηθεῖσα μὴ ὁ Ῥενέ θίξῃ τὴν πρὸς τὸν Ἑρρίκον πρῶην διαγωγὴν της. Ὡς ἐκ τούτου, προσποιηθεῖσα ὅτι οὐδὲν ἤκουσε καὶ ἦτο ὅλως ἀφωσιωμένη εἰς τὴν κόμμωσίν της ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ ἀνοίγουσα τὴν πυξίδα εἶπε:

— Τῇ ἀληθείᾳ, Ῥενέ, εἰσθε θελκτικώτατος ἄνθρωπος. Τὸ φύραμα τοῦτο ἔχει

τὸ χρῶμα θαυμασίον. Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰσθε παρὼν θέλω νὰ τὸ δοκιμάσω ἐνώπιόν σας.

Καὶ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου ἔλαβεν ὀλίγον ἐκ τοῦ φύραματος.

Ὁ Ῥενέ ἐφοιχάσεν.

Ἡ βαρόνη ὑψώσασα τὴν χεῖρα ἔφερε μειδιῶσα τὸν δακτύλον εἰς τὰ χεῖλη.

Ὁ Ῥενέ ὠχρίασεν.

Ὁ Ἑρρίκος μένων πάντοτε ἐν τῇ σκιᾷ κατεσκόπευε καὶ τὰς κινήσεις τῆς βαρόνης καὶ τὰς φοιχάσεις τοῦ Φλωρεντινοῦ.

Ὁ δακτύλος τῆς Καρλόττας ἤγγιζε σχεδὸν τὰ χεῖλη της, ὅτε ὁ Ῥενέ ἤρπασε τὴν χεῖρά της, ἐνῶ ὁ Ἑρρίκος ἠγείρετο ὅπως πράξῃ τὸ αὐτό.

— Μίαν στιγμὴν, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ῥενέ, μετὰ βεβαιωμένου μειδιήματος. Πρὶν ἢ μεταχειρισθῆτε τὸ φύραμα τοῦτο, εἶναι ἀνάγκη νὰ λάβετε ἰδιαιτέρας τινας ὁδηγίας.

— Καὶ ποῖος θὰ μοι δώσῃ αὐτάς;

— Ἐγώ.

— Καὶ πότε;

— Μόλις τελειώσω τὴν ὁμιλίαν μου, μετὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

Ἡ Καρλόττα μὴδὲν ἐκ τῆς μυστηριώδους ταύτης γλώσσης ἐννοοῦσα, ἔμεινεν ἔκθαμβος, κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν πυξίδα καὶ βλέπουσα προσεκτικῶς τὸ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου της ἐρυθρὸν φύραμα.

Ὁ Ἑρρίκος ἠγέρθη καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Καρλόττας προσεποιήθη ὅτι ἤθελε νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὀρμητικῶς ὁ Ῥενέ, μίαν στιγμὴν! Εὐχερεστήθητε, δέσποινα, νὰ πλύνετε τὰς ὠραίας χεῖράς σας διὰ τοῦ σάπωνος τούτου τῆς Ναπολέως, τὸν ὅποιον ἐλησμόνησα νὰ σὰς στείλω μετὰ τοῦ φύραματος, καὶ τὸν ὅποιον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς προσφέρω ὁ ἴδιος.

Καὶ γονυπετήσας προσήνεγκεν αὐτῇ σάπωνα χρώματος πρασινωποῦντός λεκάνης, ἐν ᾗ προηγουμένως ἔχυσεν ὀλίγον ὕδωρ.

— Ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, κύρ-Ῥενέ, δὲν σὰς ἀναγνωρίζω πλέον, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ὑπερβαίνειτε κατὰ πολὺ τοὺς αὐλικούς, ὡς πρὸς τὴν πρὸς τὰς κυρίας θεραπείαν.

— Ἀ! ὅποιον θελκτικώτατον ἄρωμα! εἶπεν ἡ Καρλόττα πλύνουσα τὰς χεῖράς της, ἃς εἶτα ἀπέμαξε διὰ τινος λευκοῦ μάκτρου.

— Τώρα, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ῥενέ, πράξατε ὅ,τι θέλετε.

Ἡ Καρλόττα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ἑρρίκον, ὅστις ἔσπευσε νὰ τὴν ἀσπασθῇ, λαβὼν εἶτα τὴν πρώτην θέσιν του.

— Καὶ λοιπόν; εἶπεν ἡ Καρλόττα.

Ὁ Φλωρεντινὸς ὥσανει ἔλαβεν αἰφνης ὑπερτάτην τινὰ ἀπόφασιν, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἑρρίκον.

[Ἐπεται συνέχεια]

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνεῖται ἰδὲ προηγουμένου φύλλον).

Ἡ Βασφιδίλ ἐθεώρησε τὴν ἀδελφὴν της διὰ τῶν μεγάλων καὶ ὑπὸ τοῦ θανάτου διηνεωμένων ὀφθαλμῶν της, μειδίαμα δὲ

θυμαλγές ἐλάμπρυνε τὸ ὠχρὸν πρόσωπόν της.

— Θὰ ἔλθης νὰ μ' εὔρης εἰς τὸν Παράδεισον! τῇ εἶπεν.

Ἡ γυνὴ τοῦ Μολλά ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν μετὰ στοργῆς.

— Τὸ ἐμάντευσά· δὲν εἶμαι τάχα καὶ ἐγὼ κατάκκρδα πληγωμένη; τῇ εἶπε σιγανῇ τῇ φωνῇ. Ναί, θὰ σὲ συναντήσω, Βασφιδίλ, καὶ ἂν ὁ Προφήτης εἶναι δίκαιος, ἐὰν ὑπάρχῃ θέσις διὰ σὲ ἐκεῖ ἐπάνω, ἃς ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ εἶναι ἡ αὐτὴ δι' ἀμφοτέρους. Εἴμεθα ἀδελφαί, ἐγεννηθήμεν ἐκ τῆς αὐτῆς κοιτίας, καὶ θὰ ζῶμεν αἰωνίως ἐν τῷ αὐτῷ οὐρανῷ.

— Σοὶ συνιστῶ τὴν μικράν μου Ἀζιβέ, εἶπεν ἐλαφρῶς ἡ Βασφιδίλ, δεικνύουσα τῇ ἀδελφῇ κοράσιον τετραετές, ὅπερ ἔπαιζε παρὰ τὴν κλίνην της, ἡξεύρω ὅτι καὶ σὺ ἔχεις θυγάτριον.

— Ναί, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἀγαπητὴ μου, ἡ Γκιουλ καὶ ἡ Ἀζιβέ θὰ βλέπωνται συχνότερον ἢ ὅσον ἐβλεπόμεθα ἡμεῖς, καὶ θ' ἀγαπῶνται ὡς ἡγαπώμεθα ἡμεῖς. Ἀλλὰ τί ἔχεις, Βασφιδίλ; ὠχρίσας ἔτι μάλλον; Τί εἶναι, προσφίλης ψυχῇ; εἶπεν ἡ Χανούμ ἀνησυχούσα καὶ ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἀδελφῆς της.

— Ἀ! ἀπῆντησεν ἀσθενῶς αὕτη, διότι φθάνω εἰς τὴν πατρίδα. . . διακρίνω μακρόθεν τοὺς ἐξ ἀραβοσίτου ἀγρούς μας. ὦ! ἰδοὺ καὶ ἡ πατρικὴ ἡμῶν στέγη, μετὰ τὴν μικρὰν καπνοδόχον της καὶ τὸ καλαμοσκεπὲς δώμα της. . .

Ἡ Βασφιδίλ μὲ ὀφθαλμούς εὐρυτενεῖς, οὐδὲν ἔβλεπε πλέον τὸ ἡμηνεωγμένον στόμα της δὲν ἀνέπεμπε πλέον τὴν κωπιδὴ ἀναπνοήν της, οὐδὲ τοὺς ἀσυναρτήτους λόγους της· ἀκίνητος καὶ ψυχρὰ ἔμενεν ἀναίσθητος εἰς τὰς θωπείας τῆς ἀλλόφρονος ἀδελφῆς της. Ἡ μήτηρ τῆς Ἀζιβές, ὡς εἶχεν εἰπεῖ, εἶχε φθάσει. . . οὐχὶ εἰς τὴν πατρίον χώραν, ἀλλ' εἰς τὰς ὄχθας τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Σείχ-Οὐλ-Ἰσλάμης, ὁ πρῶτος ἐν ἀξιώματι μετὰ τὸν σουλτάνον, ὁ μόνος ὅστις δὲν ἐγονυπέτει ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀνενέωσε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου τῆς νέας συζύγου του τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν αὕτη εἶχε δώσει πρὸ ἐνός ἔτους εἰς τὴν ἀδελφὴν της Βασφιδίλ· ἡ Γκιουλ καὶ ἡ Ἀζιβέ συνηντῶντο ἐν ταῖς μεγάλαις μουσουλμανικαῖς ἐορταῖς, καὶ κατὰ τὰς ἀναχωρήσεις καὶ ἀφίξεις των. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀκόμη τοῦτο ἡ ἀδελφικὴ οἰκειότης, ἣν εἶχον ὀνειρευθῇ αἱ δυστυχεῖς μητέρες, ἀλλ' ἡ ἐκατέρωθεν στοργὴ σταθερὰ καὶ πιστὴ, ἥτις παρηγόρει τὴν περίλυπον Ἀζιβέ καὶ κατέθελε τὴν εὐδαιμόνα Γκιουλ Χανούμ.

Πάντοτε ἐγκεκλεισμένη ἐν τῇ γυναικωνίτιδι τοῦ γέροντος Μολλά, οὐδέποτε εἶχε προχωρήσει ἐν τῇ Σταμποῦλ πέραν τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Ἡ Ἀζιβέ ἐδοκίμαζεν ἀληθῆ χαρὰν κατὰ πᾶσαν ἐπίσκεψιν τῆς ἐξαδέλφης της. Ἡ ὑπερφηάνεια τοῦ Ρεσιδ-Μολλά, ἡ ἀκρα αὐτοῦ αὐστηρότης ἐν τῇ ἐξσχικήσει τῶν ἀρχαίων ἀνατολικῶν ἡθῶν ἀπηγόρευε τῇ Ἀζιβέ, εἰ καὶ μετὰ δυσκολίας, ν' ἀ-